

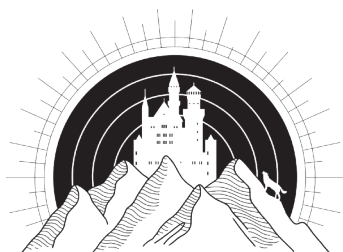
KATE DRAMIS

PROKLETÍ
SVATÝCH

ROMANTASY

PROKLETÍ SVATÝCH

Copyright © Kate Dramis 2023

First published as The Curse of Saints in 2023 by Michael Joseph.

Michael Joseph is part of the Penguin Random House group of companies.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

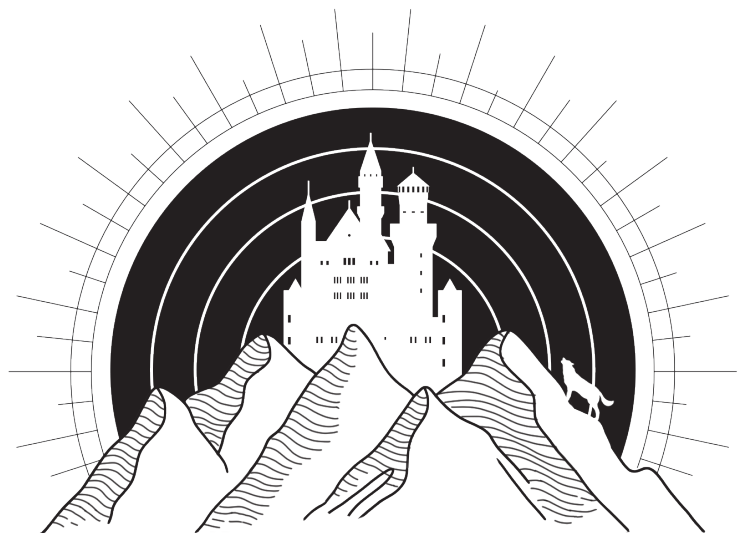
Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4965-2 (pdf)

KATE DRAMIS

PROKLETÍ SVATÝCH

PRVNÍ DÍL

přeložila Jaroslava Novotná Kočová

Věnováno Cassie a Mollie, které přečetly každou existující verzi tohoto příběhu. Mám vás obě moc ráda, až do skonání světa.

Výňatek ze Znalmaře, z knihy Exousia 23: 14–23

Avšak po válce byli bohové nemilosrdní. Neodvrhli sice višji – nosící v sobě zrnka ryzí božské síly –, leč obmezili jejich dary tak, aby se již nikdy žádný višja nemohl stát tak mocným, že by se postavil božským Devíti. A tím došlo k vytvoření tří řádů:

Řád Korpsoma: dary těla

Zeluové: dar síly

Animové: dar života a smrti

Řád Dultra: dary živlů

Incenti: dar ohně

Caeliové: dar vzduchu

Terrové: dar země

Akvinové: dar vody

Řád Espri: dary mysli, pocitů a smyslů

Sensajové: dar vnímání a cítění

Persijové: dar přesvědčování

Sájové: dar vědění

Nezapomeňme nikdy na milost bohů či na dobrodiní svaté Evie, která nezištně obětovala vlastní život pro spásu celé říše.

S láskou a péčí opatrujeme rovnováhu, již božstva nastolila.

Neschvalujeme temnotu ve shodě se spravedlivým hněvem bohů.

Chováme v úctě oběť, jež zachovala naše království a nám dala jednoho dne nalézt pravý život v Zásvětí.

PRVNÍ ČÁST

DRAVCI
A KORIST

Krev na jejích rukách a pivo na plášti slibovaly úděsný večer.

„Mrcho,“ zavrčel ten muž, zatímco si mačkal nos. Mezi prsty se mu řinula krev a kapala na zem v rytmičtém souzvuku s pívem stékajícím z výčepního pultu, o nějž rozbil korbel.

Aja jen svěsila ruce ke koženým kalhotám, na čele zamračenou rýhu. Právě si totiž všimla rudě potřísněných dlaní.

Tova si ji nikdy neposlechne až do konce. Pokaždé ji přerušší a hartusí, jak je možné, že se Aja vždycky vrátí do kasáren pokrytá cizími tělními tekutinami a páchnoucí, jako by se vykoukala v prasečím korytu. Aja se tomu už nedivila. Coby královnina Třetí věru notně přičichla ke krvi. Říkali jí Královniny oči. Giannina vrchní vyzvědačka.

„Ještě jednou se mě dotkni a přerazím ti něco, co je ti mnohem dražší,“ zavrčela Aja na muže. Na špínu Kaliště byla už tak nějak zvyklá, za poslední dva týdny ji sem pronásledování zavedlo už třikrát. Jenže tenhle opilec s dotěrnými tlapami jaksi povolil uzdu, na níž Aja nepřilíš pevně držela svou vznětlivost.

Když ho praštila, nikdo se ani neohlédl. Kaliště přitahovalo tu nejhorší spodinu z Dunyluku i z okolí – hazardní hráče a rváče a zloděje. Aja tam vlastně celkem zapadala.

Chlapisko se s klením odvalilo a Aja se plaše usmála na výčepního. Celý večer ji sledoval – vlastně každý večer, co tam byla. Teď se pomalu vztyčil a jeho rozložitá postava pohltila poslední zbytky blikotavého světla vycházejícího zpoza výčepního pultu.

„Dobrý výkon,“ podotkl s úšklebkem. Přejel si rukou po holé hlavě a přitom se mu napjaly svaly. Všichni zeluové – muži a ženy obdaření nadlidskou silou – vypadali jako obři. A tenhle měl stejně velké i ego. „Budu tě ale muset zkásnout za to rozbité sklo.“

Aja si rozepjala plášť, odhodila ho na židli vedle sebe a opřela se bokem o výčepní pult. „Snad bych ti to mohla vynahradit jinak.“

Oči se mu při tom návrhu rozzářily. Silnýma rukama se opřel o pult. „Taky umím zasadit ránu, abys věděla. Povídal jsem ti už, jak jsem jednou zneškodnil dva animy holýma rukama?“ Slyšela tu příhodu dvakrát. Nesmírně rád se holedbal dávnou slávou zápasníka. Když to Aje vyprávěl poprvé, měla co dělat, aby neobracela oči v sloup. Animové sice zpravidla používali dar života a smrti k léčení, ale dokázali být smrtonosní. Pouhým dotekem ruky uměli člověku během pár vteřin zpomalit tep. Dokonce ani zeluus jako tenhle výčepní by proti nim neobstál.

Nicméně si byla jistá, že animové se zápasů nesmějí účastnit.

Aja se naklonila blíž a nasadila výraz živého zájmu, takže on spustil. Žvanil a žvanil, divoce u toho rozmachoval rukama a ona se sladce usmívala a namotávala si na prst pramen tmavohnědých vlasů.

Opatrně nechala působit svůj dar.

Žádný štít. Skvělé.

„Jak vlastně silák jako ty skončí v takovéhle špeluňce?“ zeptala se a upila piva. Když si olizovala pěnu ze rtů, sledoval očima pohyb jejího jazyka.

Pokrčil rameny. „Není to vůbec špatné. Jsem tu vedoucí, víš?“

Aja se přinutila vyvalit oči. „Vážně? Takže tam vzadu, to je tvoje kancelář?“ Kývla na střežené dveře vlevo vzadu za výčepem. Moc dobře věděla, že pajzl jako tenhle žádnou kancelář nemá. Hbitým pohybem ruky však zkrátila vzdálenost mezi nimi a přejela mu prsty po tetování řádu Korpsoma, které měl na zápěstí – kruh přetátý uprostřed linkou. „Možná bychom tam mohli zajít. Vypadá to... že tam bude větší soukromí.“

Výčepní zavrtěl hlavou. „Není to moje kancelář.“ Odmlčel se a rozhlédl se kolem. „Vážně bych to neměl říkat, ale...”

Ještě zesílila působení svého daru a muž pokračoval, zjevně zcela netečný k tomu, jak mu tu informaci tahá z mysli i pusy.

„Už dva týdny sem chodí dva muži. Z Trahiru, soudě dle jejich přízvuku. Vůbec si přede mnou nedávají pozor na to, co říkají. A já poslouchám.“ Znovu se rozhlédl, načež se naklonil ještě blíž a ztišil hlas do šepotu. „Nakupují zbraně, jenže Radě za zády. Hádám, že by mi z toho mohlo něco kápnout, když je nenapráším.“

„Opravdu?“ vydechla Aja. Talská obchodní rada, hlavní královský dodavatel zbraní, vždy důsledně usměřňovala obchod se zbraněmi, zejména pak to, kolik se jich prodá jiným královstvím.

Tahir toho zřejmě měl tak akorát dost.

Výčepní se zazubil. „Podpultovka není sranda. Já mám ale páku.“ Sjel ji pohledem, přičemž se mu oči nakrátko zastavily u hlubokého výstřihu jejího černého svetru. „Možná ti za tvůj čas i zaplatím. Jsi moc hezká na to, abys makala v Kališti.“

Natáhl k ní ruku a chytil ji za bradu. A zatímco jí palcem přejížděl po čelisti, ona se na něj dál usmívala tím hraně plachým úsměvem.

Nechutné. A nechutně snadné.

Persijové nedokázali manipulovat. Dovedli jen přimět jiné lidi udělat to, co měli chuť udělat. A to chtění nemuselo být ani zvlášť silné – zvlášť ne v případě persijky, jako byla Aja.

Nahnula se blíž, ve skutečnosti tak blízko, až ucítil na rtech její dech. „Mě si nemůžeš dovolit.“

Vzala do ruky půllitr a praštila ho s ním po hlavě, až se sklo roztříštilo a výčepní zcepeněl.

Otočila se a vrazila ramenem do hosta sedícího vedle ní, pročež ten se zabořil obličejem do výstřihu ženské, kterou se snažil okouzlit. Ta zalapala po dechu, čapla ho za bílé pačesy a mrštila jím na hřmotného pána hrajícího hnedle za ní ku-lečnick a pak...

Pandemonium.

• • •

Aja popadla jednu z opuštěných sklenic na výčepním pultu a naráz ji vypila, načež zamířila do zadní chodby. Musela se bou hodit. To, co se dozvěděla od výčepního, jen potvrdilo podezření, které měla již delší dobu: královna se nemýlila. Trahir se zásobí zbraněmi – nejspíš v přípravě na válku.

Jenže vzhledem ke zmatku, který se rozpoutal v lokále, měla jen pár okamžiků, než obchodníci vyklouznou.

Ucítila, jak v ní narůstá onen úžasný klidný pocit – ten, který se dostavoval, jakmile si uvědomila, co je jejím dalším úkolem. Nechala se tím klidem cele prostoupit, dokud vše neztichlo a v žilách jí nekoloval tekutý led; teprve pak začala kličkovat mezi hosty, kteří se rvali a jejichž ranám se její malá postava snadno vyhýbala. Sklonila se a uhnula před židlí, která jí mířila na hlavu. Ani při tom neklopýtla.

Od zadní chodby ji dělilo patnáct kroků.

Deset.

Pět.

Hlídka si jí uprostřed rvačky nakonec všimla. S bezhlesným varováním na rtech pozvedli meče. Jenže na Královny oči nebyli dost rychlí. Dávno vytáhla nůž ze stehenní pochvy.

„Dyminara nechává pozdravovat.“

Vrhla se po prvním muži. Nůž proklouzl pod jeho mečem a zajel mu do hrudi. Byl mrtvý, ještě než dopadl na zem. Aja provedla rychlou otočku, při níž podržila druhému krk. Na obličej jí cákla krev, to ji však nezastavilo. Přeskočila nehybná těla a vběhla do dveří vlevo; vyrazila je ramenem.

V přeplněné místnosti panovala tma jako v pytli. Malý dřevěný stůl a židle ležely převrácené, jak odtamtud někdo ve spěchu utíkal, a sice dveřmi otevřenými do postranní uličky. Aja prokličkovala mezi přepravkami a truhlami pryč ze dveří. Na namrzlém kamenném dláždění venku uklouzla. Ti dva se vzdalovali uličkou vedoucí směrem od přístavu.

Jako by snad postranní uličky skýtaly větší bezpečí.

Blázni.

Ulice zde tvořily bludiště plné zákrutů a slepých konců.

Upřela oči na vlající hnědý kožich bližšího z obchodníků, pevně sevřela nůž, napřáhla se a zhluboka a odhodlaně se nadechla. Nůž jí vyletěl z ruky a s tichým úderem se zabodl muži do ramene. Ten se s výkřikem skácel na zem.

Jeho společník se ohlédl, a když uviděl krev na Ajině obličeji, nohy mu vypověděly službu.

Aja vrhla nůž směrem na jeho hlavu, aby mu jen tak tak olízla ucho.

„Další ti zajede přímo do lebky,“ zavolala na něho. „Živého potřebuju jen jednoho z vás.“ Zastavil, pomalu zvedaje ruce nad hlavu, jako že se vzdává. Vzápětí padl na kolena. „Rozumné rozhodnutí.“

Aja napochodovala k prvnímu obchodníkovi, který ležel na zemi a skučel bolestí, až se to mezi cihlovými domy rozléhalo. „Ticho,“ přikázala mu a zvedla ho ze země. „Jak jsem říkala, živý mi stačí jen jeden z vás.“

Muž zakňučel, ale zavřel pusou. Jak ho držela, celý se třásl. Aja se zahleděla směrem k přístavu. Nikde ani stopy po Romanovi, příslušníkovi Královské stráže, který měl uličku na starost.

I dodavatel se vypařil.

„Měli jste být tři,“ pronesla ledabyle, přeskakujíc očima z jednoho obchodníka na druhého. „Kde je váš dodavatel?“

Muž na zemi zavrtěl hlavou. „Nikdo jiný s námi nebyl.“

Aja s povzdechem vytáhla provaz, který měla zavěšený u pasu, a zamířila k druhému obchodníkovi. Toho s natrženým uchem přitom strkala před sebou. Přestala s tím, jen když poklekla, aby druhému svázala ruce. Ale beztak by nikam neodešel – ne když mu z ramene trčel nůž.

„Lžete si, jak chcete,“ vydechla. „Ale varuju vás, Vynutitel to rád nemá.“

Muž ztěžka polkl, až mu poskočil ohryzek. No ovšem, královnin Druhý měl pověst, která ho předcházela; dokonce i vyslanci z cizích zemí věděli, že s ním není radno si zahrávat.

Aja se postavila, klouby mrazem ztuhlé a rozbolavělé. Vytáhla další kus provazu a ovázala ho prvnímu muži kolem zápěstí. Pak se znovu ohlédla do přístavu. Ronan pořád nikde. Třeba pronásleduje dodavatele.

Zahnala neklid, jenž ji šimral v břiše, a raději vyvolala svůj dar.

„Mám za to, že vám dvěma by se líbilo zůstat naživu, že?“ prohodila, hlavu nakloněnou ke straně, jak si dvojici mužů zkoumavě prohlížela. Opatrně se po sobě podívali a pak sotva znatelně přikývli. Nechala svůj dar naplno působit a zesílit jejich chtění po životě.

„Tak se hněte.“

Dvacet zpropadených minut. Přesně tak dlouho trvalo dovléci roztřesené obchodníky k opuštěnému skladišti na kraji zábavní čtvrti Rouline, rozkládající se v okolí dunyluckého přístavu. Aja doufala, že tam najde Ronana s dodavatelem, jenže našla jen Liama, dalšího persije z Dyminary. Čekal na ni, přesně jak byli domluveni.

„Ronan s tebou není?“ zamumlal, když za sebou zavřeli těžké dřevěné dveře a oba obchodníky připoutali uvnitř k židlím.

„Ne,“ odsekla Aja stroze. Promnula si ruce a zatoužila po rukavicích, které při odchodu nemohla najít.

Na mou duši, jestli tahle noc co nejdřív neskončí, tak...

„Myslela jsem, že se vydal pronásledovat dodavatele, ale pokud tady ještě není...“

Liam si povzdechl. Jasný svit měsíce vrhal stíny na jeho tmavohnědou kůži a černé vlasy, sestříhané do tvaru hříbu. Přejel si rukou po široké sanici a otrásl se zimou. „Nebylo by to poprvé, co člen Královské stráže něco zpackal,“ poznamenal ponuře.

Královna si prosadila, že Dyminara musí se Stráží – pověřenou její každodenní ochranou a hlídkováním ve městě – spolupracovat. Přesto závažnější hrozby připadaly stejně výhradně Dyminaře, královninu soukromému oddílu těch nejlepších válečníků, učenců a zvěďů z řad višjů, obdařených Devítkou zrnky božské síly. Na ten úkol se nikdo nehodil lépe. Mezi Stráží a Dyminarou tak panovala řevnivost. Ani členové Stráže však

nebyli tak pošetilí, aby pod dojmem toho jednali. Dyminara rozsévala smrt.

V dálce, kdesi v hloubi města, udeřil zvon. Jednou. Jedna hodina po půlnoci. Aja, dosud opřená o dveře, se napřímila. „Tvrdí, že s nimi nikdo další nebyl; že neměli žádného dodavatele. Podej si je, než přijde,“ nařídila mu a pohodila hlavou směrem ke skladu. Liam měl začít s výsledkem a s nasazením svého přesvědčovacího daru z obchodníků vytáhnout, co půjde, než dorazí Vynutitel a dotáhne tu špinavou práci do konce. Jestli někdo dokázal zlomit svědka, byl to právě královnin Druhý.

„Saudra mě provázej,“ zamumlal Liam zčásti na rozloučenou, zčásti v upřímné prosbě k jejich božské patronce. Aja kývla na souhlas.

Pomoc by se jim hodila.

Když pak vykročila po prašné cestě vedoucí do města, vítr skučel a ona skláněla hlavu před mrazem. Jakmile z hřebenů Maly přivanul zuřivý Ventaleh, přinesl chlad, v němž mrzla i samotná žula. Podle legend představoval Ventaleh varování bohů: višjové sice třímali zrnka síly, božstva však měla v moci očistit svět. Jednou již tak málem učinila, a pokud višjové opět zapomenou, kde je jejich místo, udělají to znovu.

Avšak jediné varování, které si Aja vzala k srdci, bylo, aby nezmrzla. To, že Rada tak úzkostlivě dbala na blaho pastevců a jejich ovcí, mělo svůj dobrý důvod. Pokud totiž chtěl někdo v Dunyluku přežít, potřeboval především vlnu a zbraně, jak neustále vykřikovali jejich obchodníci. A třebaže její svetr účinně obloučil výčepního v Kališti, proti mrazu příliš nepomáhal.

Měla si vzít plášť.

Prohnala se přes Rouline, a sotva pod nohama ucítila dláždění Obchodní čtvrti, ještě přidala do kroku. Čím dříve se dostane co nejdál od říčního přístavu, tím lépe. Řeka Lotrin, jež stékala z hor rovnou do srdce města a vzápětí se vlévala do Anathského moře, s sebou přinášela vítr z Maly, a tak byl mráz skutečně nemilosrdný.

Aja konečně dospěla do srdce Obchodní čtvrti. Neslyšela nic než kvílení větru a skřípání pohupujících se dřevěných vývěsních štítů obchodů a hostinců. Zapadla do postranní ulice vedle Edenu, což byla nejvyhlášenější vývařovna ve městě. Vitrážová okna podniku vrhala na šedé a hnědé dlažební kostky pestrobarevné světelné mozaiky. Kdyby zavřela oči a zadržela dech, mohla předstírat, že cítí až sem ven teplo sálající z velkého krbu v lokále.

Tu a tam, když se otevřely mahagonové dveře a na hlavní třídu se vykulili rozjaření hýřilové, zazněla na ulici hudba a smích. Po Aje se sotva kdo ohlédl. Pochybovala, že si vůbec někdo všiml, že tam je. Aja totiž uměla splynout se stíny. Neviditelnost bylo její druhé jméno.

Přesně ve chvíli, kdy zvony na hlavním náměstí odbily dvě hodiny po půlnoci, vyšel z restaurace hlučný hlouček hostů, navzájem se ujišťujících o plodné a poklidné spolupráci až na věky věků.

Aja protočila oči, protože dobře věděla, že se spolu hned zítra zase pohádají o ceny a obchodní stezky a další věci, které jim mohly vydělat víc peněz, než si ve skutečnosti zasloužili.

Pošetilci. Všichni do jednoho.

Hlouček si popřál dobrou noc, načež se rozešel – většinou do svých honosných domovů nebo přepychových hotelů na kraji Obchodní čtvrti. Pár jich zamířilo do Rouline, patrně s plánem pokračovat v hýření do rána. Zbýl jen jeden: mladík, který ledabylým krokem zamířil do středu města.

Aja, skrytá ve stínech, se ho jala následovat. Držela se pár kroků za ním, aby měla jistotu, že je nesleduje někdo jiný. Muž byl vysoký a jeho těžký vlněný kabát nedokázal skrýt dobře stavěnou postavu. Vlasy, které mu sahaly sotva po límec, mu rozcuchal vítr.

Aja úplně viděla klid, jenž z něho vyzařoval, jak tak kráčel po hlavní třídě, jistě a uvolněně, jako by ho pranic na světě netížilo.

Nebezpečné. Procházet se tu takhle sám v tuhle pozdní noční hodinu.

Aja zkrátila vzdálenost mezi nimi a počkala, až muž odbočí do úzké strmé uličky, která představovala zkratku vedoucí ke kasárnám. Teprve pak se k němu neslyšně připojila.

V mžiku ji jednou rukou přimáčkl ke zdi a druhou jí přiložil na krk nůž.

„Je dobré vědět, že skutečně dáváš pozor,“ zasípala.

„Zatraceně, Ajo!“ Will pustil nůž, šedé oči planoucí hněvem. S brunátnými tvářemi zavrčel: „Máš štěstí, že jsem tě nezabil.“

„A ty máš štěstí, že jsem nám všem neprokázala laskavost a nevrhla po tobě nůž,“ zavtipkovala.

Will ji ještě trochu přitlačil ke zdi, širokou sanici zaťatou. Když však ulicí zavanul vítr, nakrčil nos.

„Smrdíš, jako by ses vykoukala v pivu a chcankách.“

„Tak *takhle* se dostáváš tolika ženským do postele?“

„Chceš si to ověřit?“ procedil skrz rty prohnuté šibalským úsměvem, s nímž přistoupil o krok blíž a upřel na ni oči lemované hustými řasami.

Aja ho prudce odstrčila. „To bych se radši probodla vlastní dýkou.“

Will ji chytil za ruku a sjel pohledem ke krvavým šmouhám na jejích kloubech a obličejí. „Vidím, že jsi po sobě nechala svinčík. Zase.“

Než se stačil nadechnout, vysmekla se mu. S tichým žuchnutím dopadl na zem, neboť mu současně s tím podrazila nohy.

„Ještě jednou se mě dotkni a uvidíme, jestli ti poteče z nosu tolik krve jako jemu.“

Will se tiše a ponuře zasmál a jeho smích se odrážel od hrubých kamenných zdí. „Okouzlující jako vždy; nepřestávám žasnout. Bůh pomáhaj tomu, kdo tě uvidí a bude si myslet, že jsi stejně křehká, jak vypadáš,“ zapředl, když vstával. „Chtěla jsi mi povědět něco užitečného? Jestli jo, sem s tím. Mrznu a po pravdě na mě vážně čeká jedna z těch vyhrátých postelí. A ty se nutně potřebuješ vykoupat.“

Aja spolkla jízlivost, kterou měla na jazyku. Když se kolem ní rozhádala celá hospoda, ani nehnula brvou, ale Will...

Will se jí uměl dostat pod kůži; rýpal a popichoval, až ta uzda, na níž držela svou prchlivost, ne že povolila, ale rovnou praskla.

Jeho otec Gejl byl první višja v historii Dunyluku, který zasedal v Obchodní radě Taly. Pomohl upevnit obchodní pozici země, byť okolní království jako Trahir mohla nabídnout mnohem víc a mnohem vybranější zboží.

To však nic neměnilo na tom, že on a jeho syn byli dva největší mizerové, jaké kdy poznala. Nesnášela je od chvíle, kdy Will před třinácti lety stanul u jejich dveří a přinesl zprávu o tom, že její matka zemřela. Při jedné z Gejlových obchodních cest.

A to jsme se ještě nezmínili o tom, jak Aju málem připravil o místo v Dyminaře.

S tím mrazem měl ale pravdu. Případně s koupelí. A ať už mu postel zahřívala kterákoli... její smůla.

„Vzhledem k tomu, že tě potřebují ve skladišti, budou mu-set tvoje radovánky počkat. Ve hře jsou zbraně. Držíme tam dva kupce. Dodavatel ale pláchl, než jsem přišla. Ronan se neukázal.“

Will se na okamžik přestal oprašovat. S rukou zabořenou do vlasů zavrčel: „Co jsi říkala? Že se *neukázal*?“

Nebezpečný tón, jímž to pronesl, ji zbavil pocitu marnosti, jakkoli si kvůli Ronanovi dnes večer prošla peklem. Stát se terčem Willovy zloby nevěstilo pro nikoho nic dobrého.

Když byli mladší a chodili teprve do školy, snadno zapomínali, že Willův dar coby sensaje – tedy schopnost cítit a ovládat pocity a smyslové vjemy druhých – zahrnuje i strach a zoufalství, dokonce i bolest. Jeho hezká tvářička to všechno skryla. Černé vlasy měl husté a vlnité, světlou pleť s nádechem do olivové, takže působil neustále jako lehce opálený. A s ostře řezanými rysy a dokonale střiženými šaty, které nosil, vypadal každým coulem jako mladý šlechtic. Všichni očekávali, že jednou převezme otcovo obchodní impérium.

Jenže když Will místo toho vstoupil do Dyminary, ukázalo se, že jeho opravdové nadání jej nepředurčuje pouze k tomu,

aby dohlížel na Talskou obchodní radu, ale aby se stal králov-
niným Vynutitelem.

Dunyluckým temným knížetem.

Ti, kteří ho viděli trestat, pak vyprávěli příběhy, které jej
obestřely aureolou strachu, a ta ho potom provázela na kaž-
dém kroku.

„Ronan pravděpodobně popíjí v nějaké nálevně,“ zamum-
lala Aja nakonec.

„Takže jsi to zbabrala ty,“ opáčil Will pomalu. „Dodavatel
se ztratil.“

Aja na něho zírala a měla co dělat, aby nesáhla po noži.
„Možná bych ho s nimi přistihla, kdybych ti nemusela dělat
poslíčka,“ zasyčela. Kvůli tomu, že za ním musela s každým
novým zjištěním běhat jako pejsek, měla chuť do něčeho
praštit.

Will se jen otočil do klikaté uličky směřující do kasáren
a netrpělivě se na ni podíval. Když se k němu připojila, nohy
sotva vlekla. Ticho mezi nimi rozehnalo skučení větru. Dou-
fala, že Will zamíří přímo do skladiště a nechá ji jít domů
samotnou, v klidu.

Domov. Při pomýšlení na útulné teplo kasáren – malého
paláce, sídla Dyminary – div nezasténala. Tělo měla zkřehlé
a bolavé od mrazu a hospodské rvačky. Snad nechala Elara
v jídelně trochu šokoldy. Tento medem slazený nápoj se tra-
dičně podával vždy s příchodem Ventalehu. *Na vzpružení těla
i ducha*, říkávala vrchní kuchařka královské kuchyně s pohle-
dem upřeným k nedalekým vrcholům Malý. *Ventaleh se před
nikým neskloní, ani před Dyminarou.*

„Třeba naši přátelé ze západu budou velkorysí a podělí se
s námi o to, co vědí o svém dodavateli, a já ti ušetřím námahu
s jejich dalším sledováním,“ zabručel nakonec Will, oči upřené
na cestu před sebou. Aje neunikla skrytá výhrůžka. „Jak se ti
podařilo potvrdit, že nakupují zbraně?“

Střelila po něm pohledem, ale on se dál díval před sebe
a tvářil se zamyšleně, ne pohrdavě.

„Do té zadní místnosti za nimi směl jen výčepník. Takže stačilo přimět ho k těm správným úvahám a postarat se o trochu rozptýlení.“

Will se přidušeně zasmál. „Takže jsi ho oslepila svou krásou a přesvědčila, aby ti vyžvanil všechna svoje tajemství. A pak jsi mu zničila lokál.“ Pohlédl na její pívem a krví potřísněné šaty. „Neuvěřitelné.“

„Jsi nesnesitelný.“

„Říkají to o mně. Ale nápodobně, milá Ajenko.“

Ani tři roky strávené bok po boku v královnině Triádě – oddílu tvořeném třemi nejdůvěryhodnějšími členy Dyminary – nikterak neohladily ostré hrany a nezmírnily jejich oboustrannou nevraživost.

Nevšímala si ho a raději se zadívala na palác, k němuž se blížili. Kasárny stály v zadní části pozemků královnina paláce, jenž se tyčil nad městem, usazený na zalesněných svazích jako v hnízdě.

„Hádám, že až skončím s těmi obchodníky, měl bych poctit návštěvou Ronana,“ povzdechl si Will.

Aja povytáhla obočí. Mezitím prošli tepanou branou paláce a pokračovali dál po kamenné cestě lemované vzrostlými piniemi. Vedla do kasáren. „Proč jsi nešel *přímo* do skladiště?“

Will se uculil. „Říkal jsem ti přece, že na mě čeká postel, která potřebuje zahřát.“ Zasmál se jejímu znechucenému výrazu. „Panebože, to je ale pohled. Co se takhle trochu uvolnit? Potřebuju se jen převléknout, nic víc.“ Ukázal na kabát s dvouřadým zapínám a na černé kalhoty. „Nesnáším tenhle nóbl úbor.“

Zvažovala, jestli mu povědět, že ze všech věcí, které by na sobě mohl nesnášet, jsou šaty tou nejméně důležitou. Rozmyslela si to však. Minuli stáje, za nimiž se cesta stáčela na rozlehlou mýtinu. V jejím středu stály kasárny.

Byly menší než královnin palác, přesto dosti okázalé, průčelí z šedých kamenů a vitrážová okna zářící zevnitř mihotavým světlem.

Proběhli klenutým obloukem, jenž odděloval sídlo Dyminary od sídla královny, a pokračovali klikatou cestou k terasám, lemujícím důmyslně rozvržené zahrady. Ve světle pochodní, jejichž nepohasínající plameny byly nepochybně dílem in-centů a dokázaly vzdorovat i Ventalehu, byly vidět bílé zimní růže.

Prošli velkými dubovými dveřmi a ocitli se ve vstupní síni. I přestože byla rozlehlá a její kamenné zdi se tyčily k vysoko klenutému dřevěnému stropu, působila útulně. Přívětivě. Uprostřed ležel na podlaze tlustý karmínový koberec, na něm stál dlouhý dřevěný stůl. Napravo se skrz opotřebované dřevěné dveře vcházelo do jídelny, nalevo byl velký kamenný krb, v němž dosud dohořival oheň.

A právě ke krbu se Aja ihned rozběhla a hřála si ruce nad žhavými uhlíky. Ohlédla se na stůl a zamračila. Vypili všechnu šokoldu.

„Tam v Kališti... nachomýtl se k tomu někdo, na koho bude třeba dát si pozor?“ zeptal se Will, který stanul vedle ní.

Aja spolkla nasupené odfrknutí, které jí málem uklouzlo při vzpomínce na zmatek, jež v lokálu rozpoutala. „Ne. Jestli někdo něco viděl, nejspíš si bude myslet, že ten povyk ztropila Matyášova gilda.“

Matyáš vládl železnou pěstí dunyluckému podsvětí. Jeho zloději a nájemní vrazi byli nechvalně proslulí. Královna je však z města nevypověděla a to bylo štěstí. Díky nim totiž bylo snazší odvést pozornost určitých lidí od Koruny.

„Taky jsem vyřídila tamní hlídku,“ dodala.

Znělo to dost vyčerpaně.

Aje nebylo násilí cizí. Bohové povolali višji na ochranu království a aby sloužili jemu i jeho obyvatelům. A Dyminara tuto jejich vůli dokonale zosobňovala. Sice ne všichni višjové sloužili tímto způsobem, Aja však... ona k tomu byla stvořená, a to v mnoha ohledech. Přesto okamžiky, kdy to od ní vyžadovalo ukončovat životy, neměla ráda. Zbývalo jen příliš nedbat na vzpomínky, které to vyvolávalo.

Willovy oči spočinuly na jejích dlaních. Prohlížel si ty šmouhy od krve jako prve v uličce. „Jednala jsi ve jménu království,“ pronesl nakonec tiše.

A tehdy to ucítila – jeho dar; jak se k ní chce vloudit a zachytit tu tíživost pod povrchem. „Nepotřebuju tvůj soucit,“ ucedila. „Tak se mi klid z hlavy.“

Povytáhl obočí. „Jen jsem si říkal, proč je ta krásná tvář tak zamračená. Navíc... když se cítíš provinile, jsi zranitelná. Tehdy je tvůj štít nejvíc oslabený. To jsem zjistil už dávno.“

„Moje provinilost ale taky znamená, že se ze mě nestala zrůda.“

Další lež na nekonečném seznamu.

Will se naježil a šklublo mu v široké čelisti. „Jako jsem já,“ dokončil s ledovým klidem. „Když už mě chceš urážet, milá Ajenko, tak měj alespoň tolik slušnosti, abys to dotáhla do konce.“

Byla příliš vyčerpaná na to se s ním teď hádat a únava na ni v teple před krbem ještě víc doléhala. Potřebovala se vyspat, zvláště když je nazítří čekalo setkání s královnou.

„Sejdeme se, až se rozední,“ hlesla Aja. „Do té doby zkus zjistit něco užitečného. A kryj si záda. Protože když si budeš takhle špacírovat ulicemi města, za chvíli tě někdo zabije.“

Willovi zajiskřily oči a světlo ohně odhalilo zelené skvrnky v jeho jinak šedých duhovkách. Naklonil hlavu, jako by o Aje přemýšlel, a přitom se mu do čela svezly prameny vlasů. „Kdybych tě tak dobře neznal, milá Ajenko, řekl bych, že máš o mě starost.“

„Nelichotí si,“ odsekla. Jestli pro ni něco znamenal, tak leda neustálou připomínku nároku na obchodní impérium, které nenáviděla. Jenže ani Aja nemohla popřít, že Willova moc a osobní kouzlo se v konfliktu s Trahirem, k němuž se patrně schylovalo, ještě možná budou hodit. Jak na zasedáních Rady, tak – chraň bůh – na bitevním poli. „Já myslím na Talu. Jestli se tahle situace zhorší, nebude čas tě nahradit.“

Přiložil si posměšně ruku na hrud. „Je mi *ctí*, že mě chováš v takové úctě.“

S nepřehlédnutelně zamračeným výrazem zamířila ke schodišti na vzdálenějším konci vstupní síně.

„Nezapomeň se vykoupat,“ zavolal za ní ještě. „Cítím tě až sem.“

Udělala na něj přes rameno dlouhý nos. Stál tam a jeho smích ji ještě notnou chvíli provázel cestou vzhůru po schodech. Pomalými kroky se dovlekla do pokoje. Krev na rukou a na obličeji jí najednou připadala hustší a lepkavější.

Sloužit bohům a království je velká čest, připomínala si.

Ale pro někoho, jako byla Aja, to bylo i za trest.

Aja křičela.

Ten zvuk se jí vydral z hrdla, když se naklonila přes Zed. Dole leželo jeho polámané tělo a vzduchem se nesly výkřiky bolesti. Svíral si roztržštěnou paži, na níž mu kůži prorazila bílá kost.

Nechtěla to udělat.

Nechtěla to udělat.

Nechtěla to udělat.

Nezáleželo na tom. Protože Willovi tekla krev a se znepokojivou rychlostí se vsakovala do trávy.

Aja utíkala dolů po cestě, a když doběhla dolů ke Zdi, celá se třásla. Kolem pasu ji chytily čísi ruce a táhly ji dozadu. Svíraly ji tak pevně, až jí to vymáčklo vzduch z plic. Patřily léčitelce s havraními vlasy, kobaltově modrýma očima a bledou pletí. Ta se ji snažila odvléci od Willova těla, ve tváři zachmuřený výraz.

Willovi se překulila hlava na stranu, jeho šedé oči se střetly s Ajinými a pozbyly výrazu.

Znovu se rozkřičela.

Zmítala sebou v pevném sevření léčitelky, prala se s ní, ať ji k němu pustí – aby se ujistila, že není mrtvý, že ona není zrůda, čehož se obávala.

Nebe se rozjasnilo bílým zábleskem a léčitelka už ji na jednu nadržela. Aja se prudce otočila a uviděla ženino tělo klesnout na zem. S nechutným žuchnutím, které jí už navždy bude znít v hlavě. A pak...

Tma.

Aja se s trhnutím probudila. Prsty instinktivně nahmatala malý nůž na železném nočním stolku.

Sen. Byl to sen.

Jenže jí i tak bušilo srdce a tělo jí polil studený pot, vsakující se do měkké bavlněné košile, kterou ukradla Eliasovi, mladému fešnému šlechtici, když se s ním posledně sešla. Podívala se pozorně do všech čtyř koutů pokoje, neschopná setřást ze sebe pocit, že ve stínech cosi číhá.

Fanmáta, řekl by její otec ve starém jazyce – jazyce bohů. *Plíživé přízraky z tvých nočních můr ti nemohou ublížit, mi couera.*

Mé srdce. Oslovení, které patřovalo její matce, než zemřela.

Aja pomalu povolila ramena. Odložila nůž, opřela se o polštář a přiměla se pomalu dýchat.

Už to byl rok, kdy ji léčitelka poprvé navštívila ve spánku. Ten zlý sen začínal pokaždé stejně, vzpomínkou, při níž se jí sevřel žaludek. A pak se objevilo něco úplně jiného.

Královna, která jí odpírá místo v Dymináře.

Will, který ji zabíjí, protože ho přesvědčila, aby skočil.

Saudra, bohyně přemlouvání, která ji zbavuje daru.

Nejhorší ze všeho ale byly noční můry jako ta dnešní, ve kterých Will vůbec nevstal ze země – takže Aja vzala hned dva života během chvilky.

Zavřela oči a ještě jednou se nadechla, aby se uklidnila, rozplétajíc neviditelné prsty strachu, které ji svíraly. Aja dlouho a důkladně cvičila pod vedením Galdy, učitelky boje Dyminary, aby se naučila ovládat. Začala už v osmi letech – v den, kdy se dozvěděla o matčině smrti.

Její matka se jako většina caeliů narodila s šepotem větru v uších. Ajin otec říkával, že právě proto potřebuje cestovat s obchodníky – nutilo ji to následovat volání větru, jinak by se zpronevěřila vlastní duši. Jenže Aja slyšela rodiče, jak se před matčinou osudnou výpravou hádají. Slyšela tátu, jak maminku prosí, aby v tom nevyzpytatelném podzimním počasí nikam nejezdila, slyšela ji, jak mu svěřuje, že Gejl by jí nejenom odepřel

mzdu, ale ještě by si vymohl náhradu škody za nesplněnou práci, a to si nemohli dovolit.

A dodnes slyšela Gejlva poslíčka, jak předcítá ze seznamu osob a zboží ztracených při ztroskotání lodi... jako by ty věci měly stejnou cenu jako životy lidí.

Ten zbabělec Gejl poslal svého syna, aby jim to oznámil. Pověřil dítě úkolem hodným dospělého muže. A Will, tehdy desetileté vyžle, němě zíral na Aju, zatímco se její otec zhroutil, hlavu skloněnou, čelo zkrabacené. Působil, jako by...

Jako by dokázal vycítit, jaké hrozné věci v zoufalství Aja své matce Elíze před odjezdem vmetla do tváře. Jako by přemítal, proč se také ona pod tak tíživými výčitkami nesesype.

I Will po letech ztratil matku a Aja si říkala, zda se alespoň jemu dostalo výsady a času v poklidu truchlit. Možná že bohatí si takové věci mohli dovolit.

Byla to Galda, kdo tu noc našel Aju v lesích, když v ní smutek probudil a zesílil její dar do té míry, že upadla do bezvědomí. A byla to Galda, kdo Aje nabídl jedinou věc, kterou – dokonce už v osmi letech – zoufale potřebovala: sebevládu.

Jenže jestli se Aja z té příhody u Zdi něco naučila, pak to, že sebevláda není něco stálého, že není neměnná.

Vyžaduje kázeň.

Zaměřenou pozornost.

Bdělost.

Přesně ty vlastnosti, které jí posledních třináct let vštěpovali.

Protože ona to nechtěla udělat. Vypustila ta slova z pusy bez rozmyslu, když si ji Will tehdy na Zdi dobíral.

Nesnášíš mě, to je vidět. Ale já myslím, že je za tím něco jiného, vid', milá Ajenko? Něco, o čem nechceš vědět.

Její matka vždy tvrdila, že jakkoli Aju božská patronka incentů Hefa nepožehnala plamenem, zcela jistě jí dala do vínku hrdost.

Will se jí dostal pod kůži, pokoušel ji tak dlouho, až vybuchla. A když se tak stalo... rozbilo to na tisíc kousků všechno, co mezi nimi bylo, a zůstala jen zahořklost a zášť.

I ona byla nebezpečná.

Tu noc se Aja dověkla do domu Willova otce ve městě, aby se na chlapce podívala; čekala v předsíni, poslouchala, jak se uvnitř Will dohaduje s Galdou, jak na ni naléhá, aby Aju nepustila ke vstupním zkouškám do Dyminary, než ublíží ještě někomu dalšímu.

Vykládal jí, jak ho Aja mohla zabít, že v Dyminare není místo pro někoho, kdo se nedokáže ovládat.

Její jediný sen. Její jediná příležitost, jak zajistit otci poklidný odpočinek za tuhých zim, jak se postarat, aby se nemusel plahočit za živobytím. Jediné místo, kde mohla být k něčemu dobrá.

A on by to všechno zničil a ještě by ho to těšilo.

Nikdy mu neodpustila.

Jednak to, jak se ji pokusil připravit o budoucnost. Jednak to, jak ji ovlivnil. Že probudil to svrbění pod kůží, které se naučila tak pevně spoutávat; ten nedostatek sebevlády, který léta zasouvala hlouběji a hlouběji, až přesvědčila sebe sama, že svým darem může vládnout jen ona jediná.

Bylo to, jako by temnota z jeho nitra vyvolala tu její a ona nedokázala odolat a odpověděla.

A za to ho nenáviděla.

Aja se mračila do světle šedého přísvitů, oznamujících blízkost se rozbřesk, který se k ní vkrádal klenutým oknem. Bude nemožné znovu usnout. Zrak jí padl na Znalmař – knihu bohů – ležící na nočním stolku. Jeho kožené desky byly ohmatané a stránky, tenké jako cibulové slupky, otevřené na Ujišťující modlitbě k bohyni moudrosti Sajze. Včera večer našla v jejích verších útěchu. Mysl měla neklidnou, převracela v duchu každé odhalení týkající se Trahiru nakupujícího zbraně Radě za zády.

Než však mohla Aja znovu sáhnout po Znalmaři, pootevřely se dveře a do nich nakoukla hlava s plavými blond vlasy.

Tova se zazubila. „Vypadáš prachbídne,“ poznamenala, když vstoupila do místnosti, v ruce dva hrnečky s šokoldou, z níž se kouřilo.

„Pořád ta stejná písnička.“ Aja pohlédla do zrcadla vedle postele. Tmavohnědé vlasy spletené do dlouhého copu se rozpletly a jejich zacuchané prameny jí místy zakrývaly obličej. Vypadala bledší než obvykle, poslední stopy teplých odstínů, které nachytala v létě a také podědila po otci majícím olivovou pleť, byly dávno pryč – vysála jí je z tváře zima a také včerejší bezesná noc. Tmavé kruhy pod očima propůjčovaly jejím duhovkám ledově modrou barvu, o níž Will kdysi prohlásil, že se skvěle hodí k její povaze.

Uvítala by ještě pár hodin spánku. Aspoň že ze sebe smyla krev.

Tova jí podala hrnek, přisedla na kraj postele a hbitým pohybem zápěstí zapálila oheň v litinovém topeništi na druhé straně místnosti. Aja zbožňovala svou přítelkyni z tolika důvodů, že by je ani nespočítala. Byly nerozlučné od chvíle, kdy se naučily chodit. A během výcviku u Dyminary se jasně ukázalo, že Tova je přesně ten člověk, kterého chcete mít v boji po boku, a ne proti sobě. Královna z ní neudělala svou generálku bezdůvodně.

A třebaže na ní Aja měla ráda hlavně její loajalitu a divokost, Tovina schopnost zatopit v zimě v pokoji lusknutím prstů byla hned na druhém místě.

„Slyšela jsem, že jsi měla zajímavý večer.“ Tova povytáhla bezvadně klenuté obočí a upila z hrnečku. Na bledé pleti, mající trvale narůžovělý nádech, jí tančilo světlo plamenů – jako by jí těsně pod povrchem žhnul oheň, který v sobě coby incentka nosila. „Ráda vidím, že jsi ze sebe sloupala zaschlou krev.“

„Potvrdilo se podezření, že Trahir porušuje obchodní dohody, a on akorát šíří klepy o hospodské rvačce. Patetické. No nic, a kdy ti to řekl?“

„Dnes ráno,“ odpověděla a přehodila si dlouhé vlasy přes rameno. Aja přitom zahlédla převrácený trojúhelník rozdělený třemi vodorovnými čarami na čtyři díly, který měla Tova vyteťovaný těsně za uchem. Někteří višjové si symboly svého řádu nechávali tetovat, jiní se jimi zdobili jinak. Ajina matka týž naříkřrát přetátý převrácený trojúhelník, znak řádu Dultra – tedy

řádu višjů ovládajících živly –, nosila jako stříbrný přívěsek na krku a nikdy ho nesundávala. Teď ležel někde na dně Anathského moře.

Když Tova před třemi roky přivedla Aju do tetovacího salonu, Aja zvažovala, že si dva soustředné kruhy – znak řádu Espri, tedy višjů ovládajících mysl a pocity a smyslové vjemy – nechá vytetovat na zápěstí. Jenže ji dosud na dlani páčila jizva po krevní přísaze složené Dyminaře a ta v ní probouzela hrdost, kdykoli se na ni podívala.

Dyminara představovala její nový řád. Její domov. Způsob, jak ctít to, co dostala od Saudry, a sice tím, že bude dělat to, co bohové uložili všem višjům: chránit království.

Nepotřebovala žádné jiné označení.

„Vstával dost brzy a počkal, až Elara přichystá šokoldu,“ vykládala Tova. „Vypadal stejně unaveně jako ty. Jako by strávil celou noc s někým *mimořádným*.“

„Pravděpodobně po plodném večeru poctil důvěrnou návštěvou Marii,“ zamumlala Aja a vybavila si brunetu s roztomilou tvářičkou, s níž zahlédla Willa minulý týden večer. „Bůh jí pomáhá.“

Tova vyprskla do keramického hrnku. „Tak snad jsou i horší lidé, se kterými by mohla strávit noc.“

„Myslíš?“

Tova pokrčila rameny. „Hezká tvář tu jeho nadutost schová. Tedy ne že by byl díky tomu pak snesitelnější, když otevře pusu. Kdyby nebyl tak dobrý ve své práci... nemusely bychom ho trpět.“ Velké oříškově hnědé oči jí nezbedně zajiskřily, načež štouchla do Aji loktem; ta se dívala, jak se Tovin hrnek nebezpečně naklání a jeho obsah se vylévá. „Takže, přišla sis ty včera v noci na své?“

Aja obrátila oči ke stropu. Tova věděla, že Elias je příliš spořádaný na to, aby se v tak pozdní noční hodinu vracel do kasáren. Nebo příliš zbabělý. Vlastně nechápala, proč se s Ajou vůbec zapletl, když mu muselo dojít, že je jejich svazek nepřipustný. Elias potřeboval šlechtičnu. A Aja...

Ta se dávno naučila, že si tohle rozptylování beztak nemůže dovolit.

Tova postavila hrnek na noční stolek, vzala do ruky Znamář, jímž bezmyšlenkovitě zalistovala, a pak ho zase odložila na bílou příkrývku. Aja se kousla zevnitř do tváře. Tova rozsévala chaos. Kdykoli něco vzala do ruky, nechala to ležet někde, kam to nepatřilo. Zkrátka ráda narušovala vzácnou rovnováhu, kterou Aja v životě udržovala.

Aja milovala pořádek. Uspořádanost. Vládu nad věcmi. Svým způsobem ji uklidňovalo vědomí, že věci jsou přesně tam, kde je nechala; ta možnost předvídat, že něco zůstane tak, jak to srovnala – i bez ohledu na to, co se děje kolem.

„Čteš vůbec někdy něco *dobrého*?“ posteskla si Tova.

„Tím dobrým myslíš ty úděsné zamilované romány, kterých se ty nemůžeš nabažit?“

„Ty možná říkáš úděsné, ale podle mě jsou úžasné.“

Aja se uculila. „Ve dne krvelačná talská generálka, v noci beznadějná romantička.“

Tova pokrčila rameny. „Všichni nemůžeme věčně zachovávat vážnost a klid.“

„Já se bavím.“

Přítelkyně k ní zvedla oči. „Tvoje představa zábavy je vyřezávání z pěkně tvrdého dřeva. Ty ses s nožem v ruce už narodila. Co takhle zkusit nějakou zálibu, která nezahrnuje zbraně ani zbožnost?“

Aja se opřela o polštáře a založila si ruce na prsou. „Předevčírem jsem si s tebou vyrazila.“

„Ano,“ povzdechla si Tova významně a zatahala za příkrývku. „A nebavilo tě to.“

Nebyla pravda, že ji to *nebavilo*. Potkaly dvě animy z oddílu královniny generálky. Tova se s nimi dost nasmála. Zнала je do hloubky, o jakou se Aja nikdy ani nepokusí, natož aby se jí dobrala. Aje stačilo jen být nablízku. Nikdy nezářila; na rozdíl od Tovy, která svým radostným nadšením lidi přitahovala jako magnet. Tova byla rozená vůdkyně. Vojáci, kterým velela, ji měli

rádi a hluboce ji ctili. Aja se raději držela stranou, neviděná a nepovšimnutá. Ticho jí zkrátka vyhovovalo.

„Takže,“ navázala Tova a vytrhla ji z myšlenek, „kromě toho, že budete s Giannou plánovat zkázu Trahiru, hodláš dneska dělat co?“

„Připravovat se na Sluncevstání.“

Tova zaúpěla a plácla sebou na polštář. „Hefa mi pomáhěj! Matka nejspíš už úplně přišla o rozum. Vzpomínáš, kolik girland jsme musely pověsit vloni? Ještě teď mě od toho bolí prsty.“

Zimní slavnost na počest svaté Evie. Oběť, kterou učinila Evie před staletími za války, protrhla oponu mezi královstvím a Zásvětím a přivolala bohy, kteří skoncovali s dekaširé: nebezpečným hnutím višjů, kteří se pod vidinou moci chtěli stát bohy a získat neomezenou sílu.

Síla višjů byla totiž před válkou syrová, nezušlechtěná – bylo možné ji přetavit do libovolného z devíti darů, a neomezovat ji pouze na jeden. Přesto byla krocena; uchovávala se ve „studnicích“ majících pevně danou hloubku, která určovala, jak daleko může višja zajít, než zcela vyhoří.

Jenže vyznavači dekaširé s hloubkou studnic experimentovali, zvětšovali ji a zacházeli stále dál a dál, aby získali *víc*. Neznali hranic.

Nestačilo jim, že jsou požehnaní od bohů. Oni se museli bohy *stát*. Někteří se pokusili přenést sílu na člověka, neboť věřili, že právě stvoření nového višji dokazuje nejlépe božskou moc. A takovéto lidi pak používali ve válce.

Byla to nebezpečná praktika a jen málo takových „výtvo-rů“ přežilo.

Vyznavači dekaširé téměř zničili celou říši, neboť posilovali svůj temný dar s jediným cílem: stát se natolik mocnými, aby mohli zničit bohy.

Avšak Evie... ta všechny zachránila.

Slavnost Sluncevstání se měla konat za tři dny a město pulzovalo horečnou činností. Zavěšovaly se girlandy, rozsvěcely

svíce, a dokonce i athatisové, posvátní vlci střežící Dyminaru, se chystali na slavnostní lov.

„Pojď místo toho se mnou. Zdobení přenecháme Kajle.“ Tovina mladší sestra to uměla mnohem lépe. Její dar pracovat se zemí, již coby terra ovládala, z ní dělal rozenou pěstitelku a propůjčoval jí trpělivost, již vznětlivá Tova postrádala.

„Budu s tátou péct koláče.“

Tova zamumlala cosi na souhlas a položila si hlavu Aje na rameno. I Aja se opřela o přítelkyni a na okamžik si dopřála trochu vzácného klidu okořeněného Tovinou vůní skořice.

„Spíš v ní každou noc?“ zeptala se nakonec Tova, mračíc se na Eliasovu košili. S vyjeknutím se pokusila uhnout Ajinu šťouchnutí. „Mimochodem, mám tvoje rukavice,“ dodala. „Jsou mnohem pěknější než moje.“

„Ty tvoje jsou děsné,“ utrousila Aja vlašně a vylezla z postele. Bosé nohy jí olízl mráz.

Tova se usmála. „Já vím.“

Will si byl poměrně jistý, že dnešek nezvládne bez toho, aby někoho zabil.

Jitřní slunce se klenbami oblouků po stranách vlévalo do úchvatné vstupní síně Velkého paláce a propůjčovalo šedé dlážděné podlaze oslepující lesk. Promnul si kořen nosu. Šokolda mu nikterak neulevila od postupující bolesti hlavy, která se mu uhnízдила za očima.

Celou noc. Celou noc mu trvalo zlomit obchodníky, a to přitom nevládli ani špetkou síly. Používat dar k újmě druhých platilo za zločin a hřích, on měl však volnou ruku, pokud to konal ve jménu ochrany království. O to se Gianna postarala.

Dávno se kvůli tomu přestal modlit k bohům za odpuštění. Beztak pochyboval, že by někomu, jako je on, naslouchali.

Sykavě se nadechl a urputně zamžoural na Aju s Tovou, které se k němu blížily – jako by ho to snad mohlo zbavit bodavé bolesti v hlavě. Generálka cosi tiše zabručela na pozdrav, Aja zůstala zticha a sjela ho mrazivým pohledem. Nesnášel, když se na něj takhle dívala – jako by mu viděla až do břicha.

Oplatil jí laskavost a rychle ji přelétl pohledem.

Černé kožené kalhoty pevně obepínající boky, těžké černé boty a další černý svetr s výstřihem těsně nad výběžky malých prsou. Husté tmavohnědé vlasy měla stažené do ohonu a převázané bílou stužkou – malý dotek nevinnosti.

K smíchu. A na to měl jako Elias skočit? Mladý šlechtic se minulý týden v taverně jaksi rozpovídal. Will dokonce zvažoval,

že ho drobet polechtá svým darem, aby přestal žvanit a on si mohl užívat poklidného večera.

Stačilo by málo. Vždyť Elias byl naivka.

Aja kráčela vedle něj přes vstupní síň, popuzená tím troufalým pohledem, a tak ji Will ještě popíchl škodolibým úsměškem, o němž věděl, že jí zatemní zrak.

Tak rád se jí dostával pod kůži.

Gianniny soukromé komnaty sídlily ve východním křídle paláce. Šedé stěny z hrubě opracovaného kamene budily zdání, že se zámek zrodil ze samotné hory. To ostatně mohla, vzhledem k jeho umístění v průsmyku nad městem, být i pravda. Jeho četná okna a klenuté lodžie skýtały lidem uvnitř ničím nerušený výhled na celý Dunyluk táhnoucí se k zátočině přístavu. Člověk málem rozeznal, kde končí řeka Lotrin a začíná Anathské moře.

Palác zdobily nenápadné skvosty. Na stěnách visely malby zachycující nejrůznější výjevy ze Znamáře a tepané zábradlí a kování se tu a tam zalesklo zlatem či stříbrem.

„Jsi příšerně zamlklý, Williame. Málo spánku?“ konečně promloula ticho Tova, krácející napravo vedle Aji.

„Některým z nás, Tovo, není dopřán ten přepych vyspat se pokaždé dorůžova. Musíme totiž pracovat.“

Ne že by generálku neměl rád. Nebyli však ani *přáteli*; a on se domníval, že za to vděčí právě Aje. Současně ale nejspíš sehrála roli i jejich vzájemná neústupnost. Ta kolikrát vyústila v rozepře, při nichž do sebe bušili pěsti.

Tově ve skutečnosti právě teď, zatímco po něm podmračeně pošilhávala, vyšlehávaly z konečků prstů plamínky. Némá výzva.

„Přestaňte,“ zavrčela Aja. Došli k Gianniným komnatám. Nepatrně kývla na strážce.

„Protivo,“ procedila směrem k ní přítelkyně mezi zuby. Jakmile se však otevřely dvoukřídlé dubové dveře, její oheň byl ten tam.

Gianna seděla u oválného skleněného stolu uprostřed kruhové místnosti, dlouhé bílé šaty jen o odstín světlejší než její

smetanově zbarvená pleť. Velká okna nalevo rámovaly průsvitné bílé záclony, takže do pokoje proudilo množství ranního slunečního světla. Všichni tři poklekli, ale Gianna je již vybízela: „Pojďte a posadte se.“ Kynula jim ke stolu, pokrytému nejrůznějším sladkým pečivem. „Poslužte si.“

Aja se jako obvykle usadila naproti královně, na malou pohovku potaženou zeleným sametem. Will zaujal místo vedle ní. Tova si sedla do rudohnědého křesla. Gianna jim nalila čaj jako sobě rovným a oni si nabídli cukroví.

Will zpočátku nevěděl, co si o tom myslet – o tom, že Gianna nedodržuje etiku. Přizpůsobil se však. Stejně jako si zvyklo i celé království tehdy před sedmi léty, když mladá královna usedla na trůn poté, co král podlehl nemoci. Vskutku znamenité načasování, bohové, dopřejte mu klidný spánek. Protože o dva roky později se už Will cvičil do Dyminary a Gianna oznámila, že zamýšlí jmenovat novou Triádu.

A přesně tam potřeboval být: v co nejtěsnější blízkosti své královny.

A přesně tam si ho také nechala.

Bylo jí pětatřicet – o dvanáct let víc než Willovi. Ani to ale nezabránilo klepům, které se o nich už léta šířily a dodnes šířit nepřestaly. Řečem naznačujícím, že Will není jen Giannin Druhý, ale něco víc.

Ne že by královna měla nouzi o milence. Byla krásná. Její zlatohnědé vlasy vypadaly, jako by zářily zevnitř, zvláště když se do nich opíralo slunce jako právě nyní. A vzhledem k narůžovělým tvářím a vlídným hnědým očím by ji člověk málem podezíral z mírnosti.

Jenže byla vládkyní nejstaršího království říše – a taková pozice vyžadovala důvtip, ctížádost a sílu.

„Co je nového?“ zeptala se Gianna a vyčkávavě upřela pohled na Aju.

„Je to, jak jste se domnívala. Nakupují zbraně Radě za zády. Oba obchodníky se podařilo zadržet, ale po dodavateli ani stopa. Ronan nebyl na místě.“

Will sledoval, jak Aja zatíná čelist. Nepotřeboval ani zapojovat dar, aby poznal, že v ní opět narůstá podráždění. Dávno se naučil číst v jejím obličejí, i když šlo o celkem nesnadný úkol. Královniny oči: chladná, bezcitná, nedotknutelná.

A taky pěkně tvrdohlavá.

Znal Aju dost dobře na to, aby věděl, jak je jí proti srsti zklamat Giannu.

„Zašel jsem k němu domů, ale i tam jako by se po něm slehla zem,“ vložil se do hovoru opět Will. „Až ho najdu, postarám se, aby nám svou nepřítomnost vysvětlil.“

Gianna zamyšleně přikývla. „A ti obchodníci?“ zeptala se.

„Jméno dodavatele neprozradili, ale nechali se slyšet, že jednají jménem Kakosu.“

Po jeho slovech zavládlo ticho, napjaté a hrobové. Byla slyšet jen Giannina dezertní vidlička cinkající o talířek.

Jakkoli Kakos – zavrhované Jižní království – zabíral celou spodní třetinu kontinentu, již téměř více než desítku let s ním nikdo neobchodoval. Platilo to od chvíle, kdy se začaly šířit zvěsti. Proslýchalo se totiž, že Kakos hledá způsob, jak znovu probudit syrovou moc, kterou měli višjové před válkou; takovým se v říši říkalo „diaforati“.

Když se přišlo na to, že Kakos má tyto kacírské tendence, v celé říši se zvedla vlna strachu a bývalý král uvalil na Kakos embargo – zakázal s ním obchodovat. To bylo patrně poprvé a naposled, kdy se země na něčem shodly.

Pro Jižní království to znamenalo záhubu.

Will tušil, že všichni doufají, že země dopadne jako Šamen – království na nejzazším jihu, jehož obchodní snahy znesnadňovalo ledové podnebí a odlehlá poloha, což neblaze poznamenalo tamní hospodářství.

Pokud ovšem Kakos nakupoval zbraně... měl něco v plánu. Pomstu, mohl-li Will hádat, pomstu za to, že jejich zem nechali tak zchátrat.

A nebyli zřejmě tak slabí, jak se myslelo.

Tova tiše zaklela.

„Nakupovali ti obchodníci z pověření Trahiru?“ zeptala se Gianna příkře.

„Tvrdí, že pracovali sami za sebe, a já měl pocit, že je to pravda.“ Will pocítil dozvuk včerejší bolesti, pouhé zašepotání, přesto zasluhující pozornost. Nehnul však ani brvou. „Samozřejmě budeme potřebovat, aby to potvrdil ještě dodavatel těch zbraní, ale...“

Nemusel tu větu ani dokončit. Všichni věděli, jakým způsobem doluje pravdu z těch, kteří se odváží v jeho přítomnosti zalhat.

„Ti dva toho moc neřekli. A to málo jsem z nich tahal celou noc.“

A ani tak nezískal, co chtěl.

Tlačil na ně, dokud se téměř nezhroutili. Dokonce i zauvažoval, že je vyřídí jednou provždy. Gianna to však výslovně zakázala. A na jeho poslušnosti závisela její důvěra.

Důvěra, kterou si nemohl dovolit ztratit; ne teď, když se věci v Kakosu daly do pohybu.

Tova si odkašlala. „A co další trahirští obchodníci, kteří jsou právě teď v Dunyluku? Nejsou tu přece jen tihle dva. Je konec obchodní sezony, takže jich bude spousta.“

Gianna odtrhla oči od okna, z něhož se právě dívala, rty pevně sevřené. „Nemůžeme je jen tak napadnout. Obzvláště jestli ti dva pracovali sami za sebe. Protože jestli ano a my bychom něco podnikli proti těm zbývajícím, Trahir by si to mohl vyložit jako vyhlášení války.“

„Tak budeme válčit.“ Toviny oříškově hnědé oči zaplanuly, jako by v nich žhnuly plameny. „Naše armáda je dost silná na to, aby takovou bitvu ustála, zvláště když udeříme jako první.“

„A co řekneš obyvatelům Taly?“ odsekla Gianna. „Válka s Trahirem ohrozí náš přísun potravin. Bez času na přípravu a bez spojenců, kteří by nám kryli záda, nepřežijeme zimu.“

Za oknem zaskučel Ventaleh, jako by s tím souhlasil.

Vztahy s Trahirem již dlouho nekvetly. Byli jejich spojenci, to ano, ale Willovi připadalo, že jen na papíře. Západní království

získalo – coby nejbohatší a nejmocnější země – nad Talou dávno převahu, ať už kvůli bohatým pokladnicím, plným sýp-
kám skýtajícím neomezenou zásobu potravin, nebo velikosti
armády. To vše představovalo mocné páky, které pomohly Tra-
hirske obchodní radě dojednat výhodnější obchodní podmínky,
a tudíž si ještě víc naplnit kapsy.

Nečekaný výpad proti jejich obchodníkům pobývajícím
v zemi by opravdu mohl znamenat válku... a bojovali by v ní
sami. Nebo by snad Milsajo – království tvořené čtyřmi ostro-
vy ležícími mezi Trahirem a Talou – chtělo riskovat zimu bez
pomoci nejbohatšího království říše? Středozemě by se za ně
jistě nepostavila; ne když už se mezi Talou a Kakosem jednou
jako nárazník ocitla. Blízkost zavrhanému království uško-
dila Středozemi už dost.

Do jara by byli mrtví. Zima na severu představovala kruté
období, kdy obchod s Trahirem znamenal jediné lano, které
je drželo nad vodou.

Tova prudce odložila vdolek na talíř, až to žuchlo. „Právě
na obyvatele Taly myslím. Když necháme Trahiřany nakupovat
zbraně pro Kakos, za chvíli žádné obyvatele, kteří potřebují
nakrmit, mít nebudeme. Jestli si myslíte –“

„Dost,“ přerušila ji Gianna. „Neuděláme nic, dokud se ne-
potvrdí, že dotyční jednali na vlastní pěst. Trahir je náš spo-
jenec. Odmítám jen na základě domněnky ohrozit mír, který
s požehnáním bohů panuje po staletí. Navíc nakupovali zbra-
ně v *mém* království. Kakos tedy podporuje dodavatel z Taly.
Neunáhlujme se proto, Tovo.“

Will se díval, jak Tova se zaťatými zuby přikyvuje. Ani přes
všechnu smělost se nemínila protivit královně.

„Mezitím,“ navázala Gianna úsečně a obrátila se na Willa,
„vyrozumíme Trahirský soud, že jsme zadrželi dva jejich ob-
chodníky a budeme je soudit za spáchané zločiny. A ty ostatní,
co tu v zemi máme, pozvi na večeři. Až se tu novinku dozvě-
dí, budou jistě otřeseni. Ujisti je, že jim nechceme přivodit
újmu.“

Will málem vyprskl smíchy. Jako by snad přepychová večere mohla zmírnit to, co Gianna zamýšlela provést jejich dvěma kamarádům.

„Dominik se nám jistě při nadcházejících jednáních bude chtít pomstít, Veličenstvo,“ zabručel Will. Čekala ho totiž cesta do Rinji, trahirského hlavního města, kde měl dojednat podmínky obchodních dohod s Trahirsskou radou. V nejmenším nepochyboval, že jakmile si král přečte dopis zdejšího zmocněnce, měsíce strávené přípravami a plánováním přijdou vniveč. Dominik byl povýšený a nadutý a to, co se stalo, bude jistě vnímat jako útok na vlastní zranitelné ego a současně dokonalou možnost, jak ještě víc napakovat kapsy Trahiru, a sice výhodnou změnou obchodních dohod.

Will důvěrně znal lakotu obchodníků. Jeden takový ho ostatně vychovával. No a jeho otec by se zachoval naprosto stejně. Našel by slabinu a pak ji využil.

„Nepochybuju, že záležitost s obchodníky bude při jednáních s Dominikem příčinou napětí,“ povzdychla si ztěžka Gianna. „Byla bych však blázen, kdybych je nechala jít. Věřím, že to vyřešíš pro dobro naší Rady.“

Will sklonil hlavu na znamení souhlasu. Na urovnávání sporů a chlácholení nadutců byl zvyklý.

Gianna stočila oči ke své Třetí.

Aja po celou tu dobu mlčela, Will nicméně dobře věděl, že všechno, co se zde řeklo, přemítá v hlavě. Aja byla mistr ve vyčkávání – v pozorování, promýšlení a v tom zakročit ve správný čas.

„Chci vědět, kdo v Dunyluku prodává zbraně jedinému království, které ohrožuje mír v této zemi,“ přikázala Gianna.

Aja prohnula rty v nepatrném, chladném úsměvu. Will znal ten svit v jejích očích.

Dravec vypuštěný na kořist.

„Považujte to za předem vyřízené,“ bylo jediné, co Aja řekla.

Aja svižným krokem kráčela přes město, ruce v kapsách tma-vošedého kabátu. Tova šla mlčky vedle ní. Proplétaly se davem lidí, kteří chystali město na Sluncevstání. Vítr přinášel svěží vůni jehličnanů. Aja se jí zhluboka nadechla, cestou k přístavu ji však nechala za sebou.

Věděla, že její přítelkyně nese nelibě, když jí někdo říká, ať se drží zpátky. Od chvíle, co odešly z Gianniných komnat, neřekla ani slovo.

Willa královna požádala, aby se u ní ještě zdržel, a Aje neunikl samolibý úsměv na jeho tváři ani Giannin pohled, jímž na Druhém snad až příliš dlouze spočinula. Aje se protivilo pomýšlení, že by řeči o nich mohly být pravda; představa, že by Gianna klesla tak hluboko. Avšak...

Není to tvoje věc. Nech to být.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptala se tedy, když pokradmu pohlédla na přítelkyni.

Tova rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Jsi si jistá?“

Tova střelila po Aje pohledem. Byl spalující. „Víš, když se lidem nedostaneš do hlavy, není to taková zábava.“

„V mojí hlavě bys být nechtěla,“ zabručela Aja. „Věř mi. Není to příjemné místo.“

Tova si odfrkla a podráždění se kolem ní rozlilo jako kruhy na vodě. Aja však dobře věděla, že se nesmí zlobou své

přítelkyně nechat odradit; bylo jí přece jasné, že se nezlobí na ni. Úplně viděla, jak Tova převrací slova na jazyku, jak se její kulatá brada pohybuje, jak přemáhá rozhořčení. „Neměli bychom být na Trahiru tak závislí,“ vyštěkla nakonec. „Každý rok je to stejné, zatraceně: poklonkujeme radám cizích zemí, abychom nepřišli na buben.“

Aja si nebyla jistá, zda lze obchodní jednání označovat za poklonkování. Tala měla zbraně a vlnu a ty mohla nabídnout protiúčtem, sloužily jako páka při vyjednávání. Přesto nemohla říct, že s Tovou nesouhlasí. Aja rázně vydechla a dech se jí před obličejem proměnil v mlžný oblak. „Královna má pravdu. Napadnout trahirské obchodníky by mohlo znamenat katastrofu.“ Tova se zamračila. Aja však pokračovala dál, než přítelkyně stačí něco namítnout. „Zatím se bojuje jen tady, Tovo. A když zastavíme dodavatele, podchytíme to u zrodu, než se to vymkne z ruky.“

Nechtěla ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby se zbraně dostaly do rukou Kakosu.

Tova nic neřekla, načež vstoupily na dřevěná prkna přístaviště v Rouline.

„Nečekej nijak přátelské přijetí,“ upozornila ji Aja, oči upřené na zašlé cihlové průčelí Kaliště.

Tova si odfrkla. „S tebou sotva.“

A přesně proto si za svůj doprovod vybrala právě Tovu. Coby generálka naháněla hrůzu, ale uměla být i přirozeně okouzlivá. Dovedla lidi uchvátit i příjemně naladit. To Aja byla vycvičená, aby splynula s jakýmkoli prostředím, jenže tohle prostředí jaksi její předstíraný šarm nevyžadovalo. Žádalo si Královniny oči, ale Tovina přítomnost mohla příhodně zmírnit strach, aby snáz dosáhly svého.

Aja rozrazila ramenem dřevěné dveře a jediným pohledem přelétla vnitřek zšeřelé omšelé taverny. Svou práci odvedla důkladně. Podlahu pokrývaly střepy a třpytily se jako démanty ve žlutavém světle nástěnných svícňů. Většina stolů byla převrácená a zdálo se, že nohy několika židlí posloužily jako zbraně.

„Máme zavřeno,“ ozval se zpoza výčepu hrubý hlas. Zády k nim tam stál starší muž, nahněbaný, jak cídil láhve s kořalkou. Zajel si rukou do šedivých vlasů, narovnal se, a když popatřil na spoušť kolem, ztěžka si povzdychl.

Aja překročila hnědou kaluž, nos nakrčený, protože to v místnosti hrozně páchlo.

„Pro nás ne.“ Její hlas zněl klidně, byť v ramenou cítila napětí. Včera v noci ztratila v tomhle zatraceném baru tu nej důležitější stopu.

Muž se otočil, a když uviděl, kdo mu dělá společnost, z tváře ři se mu vytratila barva. Majitelé hospod si dávali záležet, aby dobře znali Gianninu Triádu. Být nepřipravený se totiž nevyplácelo.

„Omlouvám se. Jak vám mohu pomoci?“ Hlas se mu trochu chvěl. Třeba ho Aja nakonec nebude muset přesvědčovat.

„Z vašeho podniku včera večer utekli dva obchodníci; dojednávali tady nezákonné obchody.“ Aja se opřela bokem o výčepní pult. Rukama zajela do kapes kabátu. „Postrádáme jejich dodavatele. A vzhledem k tomu, jak velkoryse jste tato jednání přehlížel, nás napadlo, že byste nám o něm třeba mohl něco povědět.“

Muž sáhl po hadru, který mu visel přes rameno. Klepaly se mu ruce. Začal hadr nervózně žmoulat. „Nevěděl jsem, že porušují zákon.“

Lokálem zazvonil Tovin smích. Přehodila si vlasy přes rameno a přátelsky na muže mrkla. „Máme tedy nahlédnout do vašich účetních knih? A podívat se, jak mravopočestná ve skutečnosti ta vaše živnost je?“

„Ostatní podniky taky prověřujete?“

„Ostatní podniky neposkytují útočiště dodavatelům zbraní do Kakosu,“ zavrčela Aja. Muž ještě víc zbledl. Nikdo nestál o to být přistižený, jak se bratříčkuje se zavrženým královstvím. Ne, pokud se chtěl dožít dalšího dne.

Podíval se prosebně na Tovu, jako by ona byla jediná, s kým se dá rozumně mluvit.

„Nikdy jsem ho neviděl,“ vykoktal. „Jen ty obchodníky a jejich hlídky. Ten, s kým se tu scházeli, přicházel postranním vchodem. Nevěděl jsem, že mají něco společného s Kakosem.“

Tova se naklonila víc dopředu, opřela se lokty o pult a povytáhla obočí. „To jste se po tom nikdy nepídil?“

Hospodský měl tu drzost nasadit upejpavý výraz. „Někdy je lepší se neptat.“

Tova si odfrkla, mumlajíc něco o cti, zatímco Aja přemýšlela, co s tím mužem provede. Dar zatím nepoužila. Nepotřebovala to. Výcvik ji naučil číst v lidech a ten muž nelhal.

Což znamenalo, že se nikam neposunuly.

Mohla ho předvést k výsledku. Tova mohla pokračovat tady. Alespoň by se zjistilo, jestli Aja při plundrování taverny něco nepřehlédla.

Pochybovala o tom.

„Má na vás pár otázek,“ prohlásila Aja a pohodila bradou směrem k přítelkyni. „Jestli odmítnete spolupracovat, převezme tuhle debatu Vynutitel Jejího Veličenstva.“

Muž naprázdno polkl.

„Až tu skončíš, pošli sem pár incentů,“ navázala Aja směrem k Tově. „Chceme tu mít svoje lidi ve dne v noci.“ Stočila pohled k majiteli. „Jestli zavětríme zradu a zjistíme, že vaše loajalita ochabuje, srovná tenhle brloh se zemí. Ale jestli jí odmítnete odpovědět na otázky, prokáže vám tu čest okamžitě.“

Tova se na muže sladce usmála a na konečcích prstů jí vzplanuly ohýnky.

Aja cestou ke dveřím potlačila nutkání zakroužit rameny, aby se zbavila napětí, které se jí usadilo ve svalech. Když byla asi v půli cesty, muži se opět vrátil hlas. „Přijdu o zákazníky! Nikdo sem nebude chtít chodit, když uvidí, že je tu Dyminara.“

Ale oni přece uměli zůstat nevidění...

Aja se ohlédla přes rameno a očima přelétla nepořádek na podlaze. Tova přihlížela a v oříškově hnědých očích jí šibalsky jiskřilo. Ajiny rty se sešpulily do zlomyslného úsměšku, než opět pohlédla muži do tváře. „Ta spoušť mě mrzí.“

Počkala, až mu ve vrásčitém obličejí svitne. Pak mu tváře zrudly rozhořčením, ale to už se Aja otočila na patě a odcházela.

Přeplněnou. Měla přeplněnou hlavu.

A tak se Aja ocitla mezi sekvojemi a vždyzelenými jehličnany lesa v pohoří Mala. Utíkala a ticho zimní krajiny přerušovalo jen tlumené křupání zmrzlého listí pod jejími botami. Ve vzduchu vířily chuchvalce sněhových vloček. Dech se jí zařezával do plic, neboť udržovala vyčerpávající tempo.

Praskla větvička a přiměla ji otočit se vlevo. Mezi stromy zahlédla šedavý záblesk a ještě přidala na rychlosti. To se projevilo pálením ve stehnech, tím spíš že se cesta stočila vzhůru do kopce.

Ve snaze utéci šelmě se překulila přes mechem porostlý balvan, jenže jí to na kamení podklouzlo. Tvrdě dopadla na zem a rukou jí při nárazu projela palčivá bolest.

Vlk byl vmžiku u ní. Jeho silné tlapy měla vedle obličeje. Skláněl se nad ní a vydechoval jí horký vzduch do obličeje.

Nadběhl jí jako ovci a přitlačil ji k nepevné zemi.

„Podvodníku,“ vyhrkla Aja mezi přerývanými nádechy.

Tyrovy hnědé oči se zúžily a vlk ji ještě – aby bylo jasno, kdo je tady pánem – štouchl čenichem do brady. Pak ji však nechal vstát. Sykla bolestí, která jí vystřelila z ramene, a ruka jí zůstala bezvládně viset.

Vykloubená.

Aja se skřípěním zubů vzhledla ke světle šedé obloze, jež prosvítala hustým větrovým stromů. Měla v úmyslu cvičit déle. Tělem jí ještě proudila neklidná energie, mysl jí stále těkala.

V přístavu vyhledala své zdroje. Její nejlepší zvědové se měli sejít s Tovou, až bude hotová v Kališti. Pokud byl dodavatel někdo z Taly, bude třeba postupovat nanejvýš opatrně a to znamenalo poslat do města někoho jiného – pro případ, že by dodavatel o Aje věděl a dával si na ni pozor.

Přesto nedokázala setřást vztek, který se jí zmocnil a zažral se až do morku kostí.

Královna na ni spoléhala; věřila, že úkol dokončí již včera večer. Jenže Aja selhala.

Podobného přehmatu se dosud dopustila pouze jedinkrát. Bylo to ještě v počátcích, kdy se coby královnin zvěd teprve zaučovala – tehdy ji zradil a málem zabil její zdroj.

Ajin nůž mu zajel do lebky dřív, než se od něj stačila dozvědět, co potřebovala.

Pamatovala si, jak potom stála v královnině komnatě, ruce zbrocené krví, oči těkající a neschopné pohlédnout do Gianniných. Očekávala od ní hněv. Zklamání. Cokoli jiného než shovívavé porozumění, s nímž ji Gianna vzala za bradu a se smutným úsměvem zvedla Aje hlavu, aby se jí mohla podívat do očí.

„Víš, že mi ji připomínáš?“ poznamenala tehdy královna. „Tvou matku, pochopitelně. Vypadáš úplně jako ona. Máš i jejího ducha. Vřelost. Laskavost. Hrdost. Kolikrát jsem měla pocit, že se Elíza měla narodit jako incentka.“

Aja drahnou chvílí jen stála a mlčela. Její matka skutečně byla vřelá. A laskavá.

Neměla sílu Giannu opravovat, co se týkalo jejich podoby.

„Znala jste ji?“ vyhrkla nakonec místo toho.

Gianna přikývla. „Setkala jsem se s ní při jedné z návštěv venkova, kterou jsme podnikli s otcem. A pak ještě na zdejších obchodních jednáních, kterých jsem se v tom věku směla účastnit. Byla výjimečná. A vždy tak krásně mluvila o své malé dceři. O tvém důvtipu, bystrém rozumu, tvé hrdosti. Nemohla jsem se dočkat, až tě uvidím cvičit pro Dyminaru, ale nejen to – chtěla jsem tě vidět rozkvést. Byla by na tebe opravdu hrdá, Ajo. Stejně jako jsem i já hrdá na to, že můžeš bránit mé království.“

To bylo odpuštění, jak se Aja domnívala, odpuštění za zpac-kaný úkol. A svým způsobem i ujištění, že si Aja zvolila svou cestu správně; že to je to, k čemu byla předurčena.

Hořká chuť zklamání byla o to palčivější.

Tyr štouchl Aju do boku, aby znovu přilákal její pozornost. „Chceš jít za Akétou, abyste spolu mohli dovádět,“ zabručela.

Tyr si Willovu „spjatou“ okamžitě oblíbil a nedal si to vymluvit, ať se Aja snažila, jak chtěla. Posvátné vlky stvořili bohové podle pověsti proto, aby po boku višjů chránili Talu, původní království. Měli být višjům rovni – jejich posvátný spřízněný klan. A aby bohové tu spřízněnost posílili, učinili athatis odolnými vůči višjovským darům. Protože jen skutečná zranitelnost mohla vytvořit skutečné pouto.

Aja nevěděla, zda vlky opravdu učinili odolnými bohové, nebo zda za tím vězely jejich vlastní kouzelné schopnosti. S *určitostí* však mohla říci, že kvůli tomu bylo s tím zatvrzelým Tyrem někdy pěkně těžké pořízení.

Každý člen Dyminary dostával svého spjatého. A ten malý šedý uzlíček, posledního z vrhu, tehdy nikdo nechtěl. Pak přišla na řadu Aja a uviděla, co jiní neviděli; že to, čeho se Tyrovi nedostává na těle – byl totiž malý –, si vynahrazuje na duchu.

Aja pohnula rukou a div neomdlela bolestí. Její spjatý po ní šlehl vědoucím pohledem. Ve výcviku už rozhodně pokračovat nebude.

Utrpěla už horší zranění. Vlastně by si rameno dokázala i vrátit zpátky do kloubní jamky; udělala to už dřív. Jelikož ji však ještě svaly bolely od posledního úkolu, její tělo by takovou zfušovanou samoléčbu moc dobře neustálo. Lepší bylo přenechat to některému z animů.

Vydala se tedy dolů do údolí. Tyr pomalu našlapoval vedle ní. Než se před nimi konečně objevila hora Athatis, Aje se při každém kroku třásla kolena. Vlkům patřila víc než polovina hory a stejně tak si nárokovali i rozlehlou krajinu táhnoucí se k průsmyku Pélion. Jejich hájemství se rozkládalo poměrně daleko od kasáren a ještě dál od města. Danou část hory dělila od

níže položeného zbytku pevná zeď, již vztyčili zeluové. Pro ty, kdo neměli potřebnou průpravu a neuměli s posvátnými vlky zacházet, představovali athatisové nebezpečí. Jediný chybný pokyn se mohl stát člověku osudným, zvlášť byli-li vlci na lovu.

Naštěstí vlkům nesvědčilo kamenné dláždění ulic města, slaná říční voda a zmatek v přístavu. Zvlášť ne Tyrovi. Jenže Ajin spjatý nemohl vystát takřka nic kromě čerstvého vzduchu, syrového masa a Aji.

Také ona dávala jeho společnosti přednost před společností většiny lidí.

Když se blížila k velké dřevěné stodole, začala ji svrbět kůže. Síla bohů zde byla nejvíce patrná.

Bohové sice vytvořili oponu, která do říše smrtelníků a do Zásvětí jejich sílu nepropouštěla – takže se nemohli vměšovat do záležitostí smrtelníků a smrtelníci zase nemohli usilovat o předčasný život na nebesích –, přesto by Aja přísahala, že tu a tam boží přítomnost cítí.

Jako tehdy ve starém přístavním chrámu, když ve světle odraženém od říční hladiny doslova jiskřily vitráže v oknech. Nebo když použila Saudřin dar. To v ní vždycky tak zvláštně trhlo. Nebo když se procházela po svazích hory Athatis či hleděla do Tyrových hlubokých hnědých očí.

Bohové možná po válce říši smrtelníků opustili, Aja však chtěla věřit, že neodešli nadobro – ne doopravdy.

Will netušil, jak dlouho už sedí ve stodole a rytmicky přejíždí po Akétině hustém kožichu.

Po audienci si ho Gianna podala. Zprávy z jeho výslechů si totiž vždy raději poslechla v soukromí.

„Vypadáš unaveně,“ poznamenala a položila mu ruku na paži, když domluvil. „Ještě něco tě trápí?“

Zahleděl se na její ruku a okamžiček pod ní tu svou ponechal, ale pak uhnul. „Byla to dlouhá noc.“

Doufal, že to vyzní jako vysvětlení i jako omluva. Byl dnes příliš vyčerpaný na to, aby balancoval na té tenké hraně, kdy podněcoval její zájem, aniž by překročil hranici, za níž stačil jediný chybný krůček a přišel by o místo Druhého. Takové chyby si nemohl dovolit.

Hrál hru, při níž si musel počínat nanejvýš opatrně. Vyvíjet nátlak, ale ne moc velký. Neustále ve střehu, neustále bdělý, neustále čekající.

Opřel si hlavu o stěnu stodoly. Ozvěny bolesti se tentokrát připomínaly déle; možná proto, že obchodníci ukrývali pravdu tak hluboko. Nebo možná proto, že si to už zkrátka musel přiznat: potíže s jeho štítem se zhoršovaly.

Nechal klesnout těžká víčka a dlouze vydechl, aby zmírnil třas. Rozbolavělé tělo se mu však napjalo, když vycítil, že někdo vstoupil do stodoly.

Téměř neslyšné kroky se rázem zastavily.

Zatracená práce. Jen jeden člověk se dokázal pohybovat takhle.

„Mohla jsi aspoň pozdravit,“ ucedil. Upřel pohled na hory před sebou. „Projevit krapet slušnosti...“

„A připravit tě o poslední zbytky sil, které tě stojí přemýšlení?“ zeptala se Aja s lehkostí. „To by bylo kruté.“

Nedokázal se ubránit přidušenému smíchu. Slyšel Tyra, jak poodešel od Aji. A pak už se vlček hrnul k Akétě a šťouchal do ní čenichem.

„Co tu děláš?“ zeptala se.

„Hledám ticho a klid.“ Stočil k ní oči. Stála tam, převlečená do bojového úboru z černé kůže, která jí přiléhala k tělu jako její vlastní, ve tváři hrdý a přísný výraz.

Vysekla mu strojenou poklonu. „Za každou cenu.“

Měla už nakročeno ke dveřím, když znovu promluvil. „Do večera chci vědět všechno, co zjistíš o tom dodavateli.“

Otočila se na patě, takže k němu najednou stála čelem, rty pevně sevřené. „Dej mi ještě jeden rozkaz a...“ zašeptala trouble a smrtelně vážně.

Zjevně měla chuť se prát.

Will opět rozechvěle spustil víčka a dlouze vydechl nosem. Byl příliš zjitřený, příliš rozbolavělý, než aby se do něčeho takového pouštěl.

„To nebyl rozkaz, Ajo, jen žádost. V každém případě, vykládej si to, jak chceš. Bůh ví, že to stejně uděláš.“

Slyšel, jak udělala krok jeho směrem, a už otevíral pusu k nějaké uštěpačné poznámce, která by ji přiměla odejít, jenže mu ramenem projela prudká bolest, ostrá jako nůž. Trhl sebou a střelil po ní pohledem.

„Co je?“ zeptala se Aja.

Prohlédl si ji od hlavy k patě. Ruka jí bezvládně visela podél těla. Nevšiml si, že je zraněná; nedokázal se přimět k aktivování svého daru. „Co se ti stalo s ramenem?“

Aja otevřela pusu, slova jí však zamrzla na rtech a jen se víc zamačila. Zátala zuby, jako by se zatvrzovala, a pak – rychleji,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Prokletí svatých***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.